

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Ing. Veroniky Baroňové v právní věci **žalobce Richmond a.s.**, se sídlem Slovenská 3, 360 01 Karlovy Vary, *zastoupeného JUDr. Ing. Jiřím Kurucem, advokátem, se sídlem I. P. Pavlova 38, 360 01 Karlovy Vary*, proti **žalovanému Krajskému úřadu Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, 360 21 Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2011, čj. 798/LP/10-24

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě ke Krajskému soudu v Plzni se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2011, čj. 798/LP/10-24 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*) a přiznání práva na náhradu nákladů řízení.

2. Výrokem I. napadeného rozhodnutí žalovaný změnil rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary (*dále jen „správce poplatku“*) ze dne 5. 2. 2010, čj. 1202/OFE/09-11 (*dále jen „rozhodnutí správce poplatku“*) o zamítnutí žádosti žalobce ze dne 21. 4. 2009 o vrácení přeplatku na lázeňských poplatcích za období od 1. 1. 2005 do 31. 12. 2008 ve výši 704.250 Kč. Žalovaný výrokem I. napadeného rozhodnutí zrušil větu ve výroku rozhodnutí správce poplatku „o vrácení přeplatku na lázeňských poplatcích v období od 1. 1. 2005 do 31. 12.

2008 ve výši 704.250 Kč“ a nahradil ji větou „o vrácení přeplatku na lázeňských poplatcích v období od 1. 1. 2005 do 15. 3. 2009 ve výši 704.250 Kč.“

3. Výrokem II. napadeného rozhodnutí žalovaný zrušil rozhodnutí správce poplatku pro období od 1. 1. 2005 do 31. 12. 2005 a řízení pro toto období zastavil, a to z důvodů, že žalobce vzal své podání, kterým se zahajuje řízení ohledně uvedeného období zpět, resp. vymezil následně toto období odlišně (od 1. 1. 2006 do 15. 3. 2009).

4. Výrokem III. napadeného rozhodnutí žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí správce poplatku pro období od 1. 1. 2006 do 15. 3. 2009 a v této části rozhodnutí správce poplatku potvrdil.

II. Důvody žaloby

5. Za důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí žalobce označil jeho nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů a podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jež nepochybně mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Postup správce poplatku

6. Žalobce se obrátil na správce poplatku dne 21. 4. 2009 s žádostí o vrácení přeplatku na místním poplatku za lázeňský nebo rekreační pobyt za období od 1. 1. 2005 do 31. 12. 2009 (*správně do 31. 12. 2008 – poznámka soudu*) po té, kdy zjistil, že bylo na poplatku odvedeno i za osoby od poplatku osvobozené podle čl. 8 obecně závazné vyhlášky města Karlovy Vary č. 4/2003 o místním poplatku za lázeňský nebo rekreační pobyt (*dále jen „vyhláška“*). Žalobce požadoval, aby byla částka 704.250 Kč, odvedená za osoby od poplatku osvobozené, žalobci vrácena nebo navrženo jiné vhodné řešení, např. zápočet na poplatky splatné v budoucnu. Tento požadavek byl koncipován jako žádost o vydání bezdůvodného obohacení ve smyslu § 451 občanského zákoníku.

7. Správce poplatku rozhodnutím ze dne 12. 5. 2009, čj. 1202/OFE/09-2, řízení zastavil z důvodu nepřipustnosti podání a svůj postup odůvodnil definicí plátce daně podle § 6 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (*dále jen „ZSDP“ nebo „zákon o správě daní a poplatků“*), jímž je osoba, která pod vlastní majetkovou odpovědností odvádí správci daně daň vybranou od poplatníků nebo sraženou poplatníkům, a to s akcentem na „majetkovou odpovědnost“ plátce.

8. Žalovaný k odvolání žalobce rozhodnutí správce poplatku ze dne 12. 5. 2009, čj. 1202/OFE/09-2, zrušil. Poukázal na § 21 odst. 6 ZSDP, dle kterého je pro řízení rozhodující obsah podání, i když je nesprávně označeno. Vyslovil názor, že částka požadovaná žalobcem je poplatkem neoprávněně vyměřeným a odvedeným, vybraným v rozporu se zákonem, nikoliv přeplatkem. Uvedl, že je třeba žádost žalobce ze dne 21. 4. 2009 hodnotit jako žádost o přezkoumání daňového rozhodnutí, když tvrzení žalobce zakládají důvodné podezření, že je rozhodnutí správce poplatku učiněno v rozporu s právními předpisy nebo se zakládá na

podstatných vadách řízení a okolnosti nasvědčují tomu, že došlo ke stanovení daně v nesprávné výši ve smyslu § 55b odst. 1 ZSDP.

9. Správce poplatku žalobce vyzval dne 25. 9. 2009 k odstranění vad podání a doplnění o identifikaci rozhodnutí správce poplatku, která jsou v rozporu s právními předpisy nebo se zakládají na podstatných vadách řízení, když tvrzení uvedená v žádosti žalobce zakládají důvodné podezření, že rozhodnutí učiněná správcem poplatku jsou v rozporu s právními předpisy nebo se zakládají na podstatných vadách řízení. Takovou výzvu učinil správce poplatku i přesto, že mu muselo být z jeho činnosti zřejmé, že je poplatek za lázeňský nebo rekreační pobyt vyměřen konkludentně ve smyslu § 46 odst. 5 ZSDP. I z této výzvy je však zřejmé, že správce poplatku hodnotí žádost žalobce z 21.4.2009 jako žádost o přezkoumání daňových rozhodnutí ve smyslu § 55b ZSDP.

10. Žalobci nezbylo, než se k této výzvě vyjádřit dopisem ze dne 19. 10. 2009 tak, že jako plátce poplatku tento od poplatníků od tohoto poplatku osvobozených nevybral, ale odvedl jej z vlastních finančních zdrojů. Poplatek za období od 1. 1. 2005 do 31. 12. 2008 tak nebyl odveden ve správné výši, ale o 704.250 Kč přesahoval výši stanovenou vyhláškou, přičemž na tuto skutečnost správce poplatku nikterak nereagoval. Žalobce se tak ohledně částky 704.250 Kč stal osobou, jejíž příjmy, majetek nebo úkony byly přímo podrobeny dani.

11. Správce poplatku rozhodnutím ze dne 5. 2. 2010, čj. 1202/OFE/09-11 (*viz „rozhodnutí správce poplatku“*) žádost zamítl. Postupoval tak zcela v rozporu s právním názorem žalovaného, kterým je podle § 90 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (*dále jen „správní řád“*) vázán. Správní řízení tak trpí vadou spočívající v absenci důvodů pro rozhodnutí.

12. Dle žalobce tak správce poplatku i) nepostupoval podle § 21 odst. 6 ZSDP, když vycházel výlučně z označení podání žalobce ze dne 21. 4. 2009 bez ohledu na obsah tohoto podání; ii) nepostupoval podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, když nerespektoval právní názor odvolacího správního orgánu; iii) nerespektoval § 68 odst. 3 správního řádu, když v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zcela absentují úvahy, kterými se řídil při vyhodnocení žádosti žalobce ze dne 21. 4. 2009 o vrácení přeplatku dle § 64 odst. 4 ZSDP v rozporu s právním názorem odvolacího správního orgánu; iv) nepostupoval podle § 55b odst. 4 ZSDP, když nepostoupil žádost ze dne 21. 4. 2009 žalovanému. Správní řízení v prvním stupni bylo stiženo vadami, které měly za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Postup žalovaného

13. Proti rozhodnutí správce poplatku se žalobce odvolal podáním ze dne 15. 3. 2010, k výzvě doplněným podáním ze dne 12. 8. 2010.

14. Vůči výroku I. a II. žalobce v odvolání namítal, že je to on, kdo může jako účastník správního řízení podle § 45 odst. 4 správního řádu zúžit předmět své žádosti nebo vzít žádost zpět, určuje tak předmět řízení, kterým je správní orgán vázán. Žalobce žádným svým úkonem nevzal svou žádost, byť jen částečně, zpět. Žalovaný tuto skutečnost potvrzuje, když v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že výše uvedené žalobce explicitně nesdělil. Dle

žalobce nelze jeho úkon spočívající v dispozici správním řízením nahradit domněnkou správního orgánu a správní řízení v důsledku toho trpí vadou spočívající v absenci důvodů pro rozhodnutí.

15. Vůči výroku III. žalobce v odvolání namítal, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatuje, že „*správce poplatku nerespektoval právní závěr uvedený v odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu a ani tento svůj odlišný postup nijak neodůvodnil. Správce poplatku tedy místo, aby po odstranění vad žádosti postoupil věc k povolení přezkoumání instančně vyššímu správci poplatku (přezkumné řízení je řízením ex officio), nadále pokračoval v linii žádosti o vrácení přeplatku.*“ Tento závěr žalovaného se však nikterak neodráží ve výroku napadeného rozhodnutí, kdy bylo odvolání zamítnuto a rozhodnutí správce poplatku potvrzeno přesto, že si byl žalovaný vad řízení před správcem poplatku vědom. V tomto ohledu považoval žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

16. Uvedené vady řízení se žalovaný pokouší zhojit tím, že podává správci poplatku „*podnět k nařízení přezkoumání rozhodnutí o konkludentním vyměření místních poplatků v předmětném období*“ dle 3. dílu VII. hlavy části druhé zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (*dále jen „d.ř.“ nebo „daňový řád“*). Dle žalobce tvoří dosavadní správní řízení vůči případně nařízenému přezkumnému řízení překážku věci rozhodnuté, resp. zahájené, a tento postup považuje za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem.

17. Žalovaný tak i) nerespektoval § 45 odst. 4 správního řádu, když neoprávněně zasáhl do dispozičního práva žalobce; ii) nepostupoval podle § 21 odst. 6 ZSDP, když vycházel výlučně z označení podání žalobce ze dne 21. 4. 2009 bez ohledu na obsah tohoto podání, byť ve svém předchozím rozhodnutí podle § 21 odst. 6 ZSDP postupoval a v tom smyslu sdělil svůj právní názor i správnímu orgánu prvního stupně; iii) nerespektoval § 48 správního řádu. Správní řízení ve fázi vedené žalovaným tak bylo stíženo vadami, jež měly za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

III. Vyjádření žalovaného

18. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby.

19. Uvedl, že žalobce podal 5. 5. 2009 žádost o vrácení přeplatku, který byl „*nedopatřením*“ odveden i za osvobozené osoby a tím vzniklo plnění bez právního důvodu a bezdůvodné obohacení na straně města Karlovy Vary. Správce poplatku zastavil řízení o vrácení přeplatku z důvodu nepřipustného podání. K odvolání žalobce žalovaný zrušil rozhodnutí správce poplatku s tím, že byl poplatek odveden za osoby osvobozené od poplatku. Těmto osobám však nemohla vzniknout daňová povinnost zaplatit poplatek a dospět do stádia splatnosti, proto na daňovém účtu žalobce nemohl vzniknout přeplatek. Jednalo se tak o poplatek odvedený plátcem poplatku v rozporu se zákonem a nikoliv o přeplatek. Žalovaný proto vyhodnotil žádost jako žádost o přezkoumání daňového rozhodnutí s tím, že by měl správce poplatku shromáždit podklady (žalobce předložil pouze seznam osvobozených hostů) a předložit věc žalovanému k rozhodnutí o přezkumném řízení. Žalobce však v podání z 20.10.2009 tvrdil, že poplatek uhradil ze svých finančních zdrojů v rámci firemní strategie a

změnil datum rozhodného období, za které měl přeplatek vzniknout. Správce poplatku na základě těchto nových skutkových okolností pokračoval v řízení o žádosti o vrácení přeplatku a žádost zamítl.

20. Žalovaný nezrušil rozhodnutí správce poplatku a nevyhodnotil žádost žalobce jako žádost o přezkoumání, protože došlo ke změně obsahu žádosti, když původně žalobce žádal o „cizí“ peníze a následně tvrdil, že omylem zaplatil ze svých zdrojů víc, než činí jeho poplatková povinnost (poplatek nevybral od osvobozených osob, ale odvedl jej za ně, tudíž mu přeplatek mohl vzniknout). Předchozí rozhodnutí žalovaného nezaložilo překážku res iudicata (podání žalobce nadále existovalo a muselo se o něm rozhodnout) a přistoupily skutkové okolnosti, které měly vliv na rozhodnutí o žádosti o vrácení přeplatku. Vzhledem k tomu, že žalobcem tvrzené skutečnosti nasvědčovaly tomu, že byl poplatek odveden v rozporu se zákonem, měl správce poplatku paralelně shromažďovat také podklady pro předání věci k rozhodnutí o přezkumu. Deklarace žalovaného v odůvodnění rozhodnutí („správce poplatku tedy na místo, aby po odstranění vad žádosti postoupil věc k povolení přezkoumání instančně vyššímu správci poplatku, nadále pokračoval v linii žádosti o vrácení přeplatku“) vyjadřuje odlišně vyhodnocený obsah žádosti. Správce poplatku rozhodl s ohledem na zásadní změnu tvrzených skutkových okolností, za kterých bylo možné, aby žalobci vznikl přeplatek, proto i žalovaný rozhodl o odvolání proti rozhodnutí správce poplatku, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

21. Žalovaný namítal, že je napadené rozhodnutí srozumitelné a že se jím snažil napravit zmatečnost celého případu, metodicky navést správce poplatku k přezkumnému řízení a zároveň se vypořádat se všemi skutečnostmi tvrzenými v odvolání. Obsahuje zdůvodnění, že osobní daňový účet žalobce ke dni obdržení žádosti o vrácení přeplatku ani po 60 dnech následujících nevykazoval požadovaný přeplatek. Žalobce podáním ze 6.1.2010 změnil rozhodné období od 1.1.2005 do 31.12.2008 na období od 1.1.2006 do 15.3.2009, proto žalovaný změnil rozhodnutí správce poplatku. Žalobce v odvolání míchal dvě různé věci, proto se žalovaný rozhodl uzavřít řízení o žádosti o vrácení přeplatku, přičemž v odůvodnění opětovně apeloval na povinnost správce poplatku v přezkumném řízení a současně podal podnět k nařízení přezkumného řízení vědom si toho, že je přezkumné řízení ze zákona časově limitováno.

22. K námitkám vůči postupu správce poplatku žalovaný souhlasil, že je výzva správce poplatku nesrozumitelná, nemá to však vliv na dané řízení, a i v této výzvě je deklarováno, že byla vydána s cílem shromáždit podklady pro event. zahájení přezkumného řízení a nikoliv pro účely řízení o žádosti o vrácení přeplatku. Jestliže správce poplatku rozhodl pod vlivem nových skutkových okolností o žádosti jako o žádosti o vrácení přeplatku, žalovaný rozhodoval o odvolání proti tomuto rozhodnutí správce poplatku. Bylo však povinností správce poplatku (povinností ex lege) s ohledem na tvrzení žalobce shromáždit podklady a předat je žalovanému k rozhodnutí o přezkumném řízení. Je-li dle žalobce správce poplatku nečinný, může žalobce v souladu s § 38 d.ř. podat podnět na ochranu před nečinností. K argumentaci žalobce porušením v žalobě uvedených ustanovení správního řádu žalovaný konstatoval s odkazem na § 262 a 264 d.ř., že se při správě daní správní řád nepoužije (kromě základních zásad), a to ani v řízeních zahájených podle dosavadních právních předpisů. Pokud správce poplatku nerespektuje názor odvolacího orgánu, měl by to odůvodnit (zejména s

ohledem na nová skutková zjištění). V daňovém řízení je povinností odvolacího orgánu vady procesního charakteru napravit. Protože tvrzení v odvolání směřovala spíše do daňového vyměřovacího řízení, deklaroval žalovaný povinnost správce poplatku shromáždit podklady pro přezkumné řízení.

23. K námitkám vůči postupu žalovaného žalovaný uvedl, že daňový řád nemá ustanovení o tom, že by daňový subjekt svou žádost musel změnit jen výslovným projevem. Žalobce podal 7.1.2010 vyjádření, že bylo statutárním orgánem dne 19.10.2009 rozhodnuto, že dojde k přezkoumání evidenčních knih za období od 1.1.2006 do 15.3.2009, deklaroval, že mu v tomto období vznikl přeplatek a v zápisu ze zasedání představenstva ze dne 19.10.2009 je uvedeno stejné období. Žalovanému tak nevznikly pochybnosti o změně obsahu žádosti i v tomto směru. Pro účely řízení o vrácení přeplatku to však není rozhodné, neboť pokud by přeplatek vznikl k jinému datu a byl by dle zákona vratitelný (§ 155 d.ř.), byl by na osobním daňovém účtu evidován. Výrok napadeného rozhodnutí koresponduje se změnou vůle žalobce, aniž by to mělo vliv na výsledek řízení o žádosti o vrácení přeplatku, a de facto i na eventuální přezkumné řízení. Pro žalovaného byly stěžejní skutečnosti uvedené v odvolání, podle něhož byl žalobce přesvědčen, že přeplatek existuje. Proč by v opačném případě žalobce podával odvolání proti rozhodnutí o přeplatku, když mu s ohledem na odůvodnění „původního“ rozhodnutí žalovaného muselo být zřejmé, že musí být nejprve v rámci přezkumného řízení týkajícího se vyměření daně pravomocně deklarováno, že byl poplatek co do konkrétní výše odveden, resp. vyměřen konkrétním poplatníkem v rozporu se zákonem. Pak je věcí plátce, aby prokázal, že poplatek odvedl z vlastních zdrojů. V důsledku až „pravomocného vyměření“ pak může vzniknout přeplatek (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7.10.2004, čj. 7 As 28/2003-67, všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu zde citované jsou dostupné na www.nssoud.cz). Žalovaný se rozhodl, s ohledem na opakující se a nic neřešící postup ve věci, věc uzavřít, aby založil překážku res iudicata a správci poplatku a žalobci nezbylo, než se vydat správným směrem, k přezkumnému řízení. V řízení o žádosti o vrácení přeplatku se posuzuje stav osobního daňového účtu ke dni podání žádosti, maximálně však do 60 dnů ode dne jejího podání a není rozhodný hypotetický přeplatek, který může vzniknout v důsledku nezákonného rozhodnutí. Žalovaný jako odvolací i metodický orgán se pokusil připravit správci poplatku podklady pro „další postup“, aby zabránil další „časové ztrátě“ (časová limitace přezkumného řízení). Žalobce měl dle žalovaného postupovat podle § 38 d.ř. a podat podnět na ochranu před nečinností.

IV. Replika

24. Žalobce zopakoval svoji argumentaci z žaloby (odst. 12 a 17). Doplnil, že nikdy neuvedl, že byl poplatek od „osvobozených poplatníků“ vybrán, proto nemohlo dojít ke změně jeho tvrzení. Požadavkem žalobce bylo, aby mu byla částka odvedená za osoby, které jsou od poplatku osvobozeny, vrácena nebo navrženo správcem poplatku jiné vhodné řešení. Požadavek byl koncipován jako žádost o vydání bezdůvodného obohacení ve smyslu § 451 občanského zákoníku. Právě právní posouzení podáním tvrzených skutečností, resp. následků tohoto podání, je ve věci klíčové. Dle žalobce správce poplatku rozhodl v rozporu s právním názorem žalovaného, kterým je podle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu vázán. Žalobce tak mohl zaznamenat dvojí právní posouzení svého podání z 21.4.2009 označeného jako „Žádost o vrácení přeplatku“, a sice jako A) žádost o vrácení přeplatku (právní názor správce

poplatku) a B) žádost o přezkoumání daňového rozhodnutí (právní názor žalovaného ke dni vydání jeho rozhodnutí ze dne 6.8.2008, čj. 700/LP/09-3). V době podání žádosti ze dne 21.4.2009 byl účinný ZSDP. Řízení ad A) bylo ve smyslu § 64 ZSDP řízením zahajovaným k žádosti. Řízení ad B) bylo ve smyslu § 55b řízením, jež je možné zahájit jak na základě žádosti, tak z moci úřední, přičemž v daném případě by k tomu došlo na základě žádosti žalobce. Podání z 21.4.2009 je dostatečně určité. Žalobce nesouhlasil, že by „míchal dvě různé věci“. Měl-li správce daně na základě žádosti za to, že došlo k pochybení ve fázi nalézacího řízení (v řízení vyměřovacím), měl postupovat jako by bylo zahájeno řízení o žádosti o přezkoumání daňového rozhodnutí. Správce daně však měl evidentně na základě žádosti za to, že došlo k pochybení ve fázi placení daní, proto postupoval jako by bylo zahájeno řízení o vrácení přeplatku, které je nyní předmětem správní žaloby. Pokud nelze předem jednoznačně stanovit, zda došlo k pochybení ve fázi nalézacího řízení nebo ve fázi placení daní, došlo na základě žádosti žalobce ze dne 21.4.2009 k zahájení obou řízení, přičemž rozhodnuto bylo dosud v řízení o vrácení přeplatku. V plném rozsahu však došlo k založení překážky litispendence.

25. Dle § 114 d.ř. odvolací orgán přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí v rozsahu požadovaném v odvolání, přičemž návrhy odvolatele vázán není. Za zcela bezpředmětné označil žalobce vyjádření žalovaného o tom, že považoval za nezbytné řízení o žádosti o vrácení přeplatku „jednou provždy“ pravomocně uzavřít. Sám žalovaný paradoxně připouští, že by bylo možné zrušit rozhodnutí správce poplatku (a zastavit řízení o vrácení poplatku) a vyhodnotit žádost žalobce ve prospěch přezkumného řízení. Pak by nebylo ani třeba doporučení žalovaného bránit se proti nečinnosti správce daně. Žalobce poukázal v té souvislosti na zásadu rychlosti a hospodárnosti postupu správních orgánů. K aplikaci správního řádu žalobce poukázal na § 177 správního řádu, který je ve vztahu k § 262 d.ř. v postavení *lex specialis*, s tím, že mezi základní zásady činnosti správních orgánů lze zařadit i zásadu legitimního očekávání, jež se odráží v § 68 odst. 3 správního řádu a § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu.

26. Žalobce trval na tom, že žádným ze svých úkonů nevzal svou žádost byť jen částečně zpět a jeho úkon spočívající v dispozici se správním řízením nelze nahradit domněnkou správního orgánu. Správní řízení tak trpí vadou spočívající v absenci důvodů pro rozhodnutí. Závěr žalovaného, že správce poplatku, místo aby po odstranění vad žádosti postoupil věc k povolení přezkoumání instančně vyššímu správci poplatku, nadále pokračoval v řízení o žádosti o vrácení přeplatku, se nikterak neodráží ve výroku napadeného rozhodnutí, kdy odvolání bylo zamítnuto a rozhodnutí správce poplatku potvrzeno přes to, že si byl žalovaný vad řízení před správcem poplatku vědom. Žalovaný měl podání žalobce ze dne 21.4.2009 označené jako „Žádost o vrácení přeplatku“ řádně posoudit s ohledem k závěrům správce daně dle zásady materiální pravdy a v souladu se zásadou legitimního očekávání a zásadou proporcionality na tomto svém hodnocení setrvat, nikoliv však věc „definitivně uzavřít, aby založil překážku věci rozhodnuté a žalobci a správci poplatku tak nezbylo, než se vydat správním směrem“, neboť tento postup je mimo výše uvedené i v rozporu se zásadou hospodárnosti postupů správního orgánu. V tomto ohledu považoval žalobce napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. Uvedené vady řízení se žalovaný pokouší zhojit tím, že podává správci poplatku „podnět k nařízení přezkoumání rozhodnutí o konkludentním vyměření místních poplatků v předmětném období“ dle 3. dílu VII. hlavy části

druhé daňového řádu a poučuje žalobce o možném jiném postupu ve věci. Žalobce trval na tom, že dosavadní správní řízení v této věci tvoří vůči případně nařízenému přezkumnému řízení překážku věci zahájené, neboť sám žalovaný je názoru, že podání žalobce ze dne 21.4.2009 je žádostí daňového subjektu o přezkoumání daňových rozhodnutí a jako taková svým doručením správnímu orgánu zahájila řízení o přezkoumání daňového rozhodnutí. Žalobce považuje tento postup za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem.

V. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

27. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen „s.ř.s.“*) ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

28. Žaloba není důvodná.

Právní hodnocení

29. Žalobce především namítá, že správní orgány obou stupňů nepostupovaly v souladu s § 21 odst. 6 ZSDP, když vycházely výlučně z označení podání žalobce ze dne 21.4.2009 bez ohledu na jeho obsah. Dle žalobce je třeba jeho žádost ze dne 21.4.2009 hodnotit jako žádost o přezkoumání daňového rozhodnutí ve smyslu § 55b odst. 1 ZSDP (odst. 12 a 17).

30. Podle § 21 odst. 6 ZSDP *je pro řízení rozhodující obsah podání, i když je nesprávně označeno. Z podání musí být patrné, kdo je činí, čeho se týká a co se navrhuje.*

31. Ve správním spise je založena listina nazvaná „*žádost o vrácení přeplatku*“ datovaná dnem 21.4.2009, doručená správci poplatku dne 5.5.2009, ve které je uvedeno: „*při kontrole záznamů o lázeňských pobytech pacientů v našem sanatoriu v období od 1.1.2005 do 31.12.2008 jsme zjistili, že část hostů nepodléhala lázeňskému poplatku (pacienti starší 70-ti let). Přehled hostů, jejichž pobyt byl od lázeňského poplatku osvobozen, Vám zasíláme v příloze. Naše společnost nedopatřením odvedla poplatek i za tyto hosty, ač mu nepodléhali. Tímto plněním bez právního důvodu vzniklo na straně města Karlovy Vary ve smyslu ustanovení § 451 občanského zákoníku bezdůvodné obohacení v celkové výši 704 250 Kč. Vzhledem k výše uvedenému Vás zdvořile žádáme, abyste přeplatek na lázeňských poplatcích ve výši 704 250 Kč vrátili naší společnosti ...popřípadě, abyste ve stejné lhůtě navrhli řešení vzniklé situace (např. započítáním na v budoucnu splatné lázeňské poplatky).*“ Přílohu tvořil seznam hostů starších 70 let ubytovaných od 16.12.2005 do 15.3.2009.

32. Správce poplatku rozhodl rozhodnutím ze dne 12.5.2009 o zastavení řízení o vrácení přeplatku s odůvodněním, pokud plátce pod vlastní majetkovou odpovědností vybere poplatek od poplatníka od poplatku osvobozeného a odvede jej správci poplatku, nemůže vzniknout u plátce poplatku přeplatek poplatku. Žádost z 21.4.2009 tak byla posouzena jako podání nepřípustné a řízení o vrácení přeplatku bylo zastaveno podle § 27 odst. 1 písm. h) ZSDP. Žalovaný zrušil rozhodnutí o zastavení řízení rozhodnutím ze dne 6.8.2009, čj. 700/LP/09-3, když dospěl k závěru, že se jedná o poplatek neoprávněně vyměřený a odvedený, o poplatek vybraný plátcem poplatku v rozporu se zákonem, tj. vybraný od osob osvobozených, a nikoliv o přeplatek plátce. Dovodil, že došlo ke stanovení daně v nesprávné výši (§ 55b odst. 1 ZSDP) a uložil správci poplatku, aby postupem podle ZSDP pomohl odstranit vady podání, pro které není způsobilé k projednání.

33. Žalobce v odpovědi na následnou výzvu správce poplatku z 25.9.2009 k odstranění vad podání připsal z 19.10.2009 správci poplatku sdělil, že „jako plátce poplatku za lázeňský nebo rekreační pobyt tento poplatek od poplatníků, jež byli od tohoto poplatku osvobozeni, nevybral, ale odvedl jej správci poplatku z vlastních finančních zdrojů. S ohledem na tuto skutečnost, je zřejmé, že nedošlo k neoprávněnému vyměření tohoto poplatku vůči poplatníkům. Poplatek za lázeňský nebo rekreační pobyt tak nebyl za období od 1.1.2005 do 31.12.2008 odveden ve správné výši, a o 704.250 Kč přesahuje výši stanovenou Vyhláškou.“ Žalobce namítal, že se tak stal osobu, jejíž příjmy, majetek nebo úkony byly přímo podrobeny dani a „vzhledem k tomu, že není poplatníkem ve smyslu článku 3 Vyhlášky, jedná se o poplatek odvedený neoprávněně, o plnění bez právního důvodu.“ Vzhledem k těmto důvodům žádal žalobce o jeho vrácení.

33. Správce poplatku měl dále k dispozici podklady pro rozhodnutí, které shromáždil na základě vlastního šetření, když prověřil za období od 1.1.2005 do 31.12.2008 měsíční vyúčtování vybraného lázeňského poplatku vypracovaná žalobcem a předložené podle článku 7 vyhlášky, vlastní účetní záznamy o přijatých platbách a další příslušný spisový materiál. Dále správce poplatku vyzval žalobce výzvou z 30.11.2009 k prokázání skutečností rozhodných pro správné stanovení povinnosti plátce předmětného místního poplatku, ve věci údajných částek odvedeného poplatku převyšujících částky přiznaného (vyúčtovaného) poplatku v období od 1.1.2005 do 31.12.2008, s tím, aby žalobce předložil ve stanovené lhůtě příslušné doklady o odvodu poplatku, z nichž lze dovodit, že byl poplatek odveden v nesprávné výši. Žalobce v odpovědi na výzvu z 6.1.2010 uvedl, že bylo představenstvem žalobce dne 19.10.2009 rozhodnuto, že dojde k přezkoumání evidenčních knih týkajících se ubytování osob, kterým bylo v období od 1.1.2006 do 15.3.2009 poskytnuto ubytování, a to včetně osob, které poplatku nepodléhají nebo jsou od něj podle vyhlášky osvobozeny. Komise, která vyhodnotila obsah evidenčních knih, došla k závěrům, že „1. Společnost v období od 1.1.2006 do 15.3.2009 odvedla správci daně poplatek za lázeňský nebo rekreační pobyt i za osoby, jež jsou ve smyslu článku 8 Vyhlášky od tohoto poplatku osvobozeny. 2. Daňový přeplatek na poplatku ... činí 704.250 Kč. 3. Společnost jako plátce poplatku ... tento poplatek od poplatníků, jež byli od tohoto poplatku osvobozeni, nevybrala, ale odvedla jej správci poplatků z vlastních finančních zdrojů.“ Jako důvod tohoto pochybení žalobce uvedl „stanovení nesprávného počtu poplatníků tohoto poplatku, kteří navíc nebyli od poplatku osvobozeni.“ Dále uvedl, že „Společnost jako plátce poplatku ... tento poplatek od poplatníků, jež byli od tohoto poplatku osvobozeni, nevybrala, ale odvedla jej správci

poplatku z vlastních finančních zdrojů. S ohledem na tuto skutečnost je zřejmé, že nedošlo k neoprávněnému vyměření tohoto poplatků vůči poplatníkům. Poplatek za lázeňský nebo rekreační pobyt nebyl za období od 1.1.2006 do 15.3.2009 odveden ve správné výši, a ve výši 704.250 Kč přesahuje výši stanovenou Vyhláškou.... Vzhledem k těmto skutečnostem žádá ... vrácení částky plateb ve výši 704.250 Kč, tzn. částky převyšující splatnou daň včetně příslušenství daně.“

34. Na základě podání žalobce z 19.10.2009 a z 6.1.2010 učiněných v průběhu řízení o žádosti žalobce z 21.4.2009 dospěl správce poplatku dle názoru soudu ke zcela správnému závěru, že je žádost žalobce z 21.4.2009 žádostí o vrácení přeplatku na předmětném místním poplatku, když žalobce oproti tvrzení v žádosti z 21.4.2009 nově tvrdil, že poplatek odvedl z vlastních finančních zdrojů, tedy nevybral jej od osob od tohoto místního poplatku osvobozených, a odvedl na místním poplatku částku vyšší, než kterou byl podle vyhlášky povinen odvést. Daňový přeplatek je definován v ust. § 64 odst. 1 ZSDP jako *částka plateb převyšující splatnou daň včetně příslušenství daně*. Pokud tedy správce poplatku rozhodoval o žádosti žalobce z 21.4.2009 jako o žádosti o vrácení přeplatku na předmětném místním poplatku učinil tak zcela v souladu s dispozicí žalobce, v souladu s obsahem jeho podání z 19.10.2009 a z 6.1.2010 a neporušil § 21 odst. 6 ZSDP, neboť z uvedených podání žalobce bylo patrné, kdo je činí, čeho se týkají a zejména, co se jimi navrhuje. Pokud žalovaný poukázal v odůvodnění rozhodnutí z 6.8.2009, kterým zrušil první rozhodnutí správce poplatku o zastavení řízení, na nutnost postupovat podle § 21 odst. 6 ZSDP, bylo to za situace, kdy z obsahu žádosti žalobce z 21.4.2009, ač byla nazvána jako žádost o vrácení přeplatku, vyplývalo, vzhledem k tam uplatněnému tvrzení, že se jedná o žádost o přezkoumání rozhodnutí o stanovení místního poplatku v nesprávné výši ve smyslu § 55b ZSDP. Skutkový stav podané žádosti se však v průběhu řízení změnil a správce poplatku v reakci na tuto změnu posoudil v souladu s § 21 odst. 6 ZSDP uvedená podání žalobce podle jejich obsahu a správně žádost posoudil jako žádost o vrácení přeplatku na předmětném místním poplatku. Je proto zcela logické, že se žalovaný v rámci odvolacího řízení ztotožnil se správcem poplatku a za situace, kdy bylo správcem poplatku rozhodnuto o žádosti o vrácení přeplatku na místním poplatku a proti tomuto rozhodnutí bylo podáno žalobcem odvolání, posuzoval žádost žalobce rovněž ve smyslu § 21 odst. 6 ZSDP jako žádost o vrácení přeplatku na místním poplatku. Tuto námitku proto soud shledal nedůvodnou.

35. K námitkám týkajícím se porušení § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu a § 68 odst. 3 správního řádu správcem poplatku a § 45 odst. 4 a § 48 správního řádu žalovaným soud nejprve uvádí, že správa poplatků pro dané období byla upravena v zákoně č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (viz výše ZSDP), jak vyplývá z § 1 tohoto zákona. Podle § 99 ZSDP *při správě daní se zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, nepoužije s výjimkou postupu podle § 175 při vyřizování stížnosti*. Obdobně je tomu podle § 262 daňového řádu, účinného od 1.1.2011, kde je uvedeno, že se *při správě daní správní řád nepoužije*. Správce poplatku ani žalovaný nepostupovali podle uvedených ustanovení správního řádu, proto nemohlo ze jejich strany dojít k jejich porušení.

36. V § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu je upravena vázanost prvoinstančního správního orgánu právním názorem odvolacího správního orgánu ve správním řízení. V zákoně o správě daní a poplatků takové ustanovení obsaženo není, resp. nebylo. Žalovaný

vycházel v rozhodnutí z 6. 8. 2009 z ust. § 65 odst. 6 ZSDP, kde je uvedeno, že *odvolací orgán rozhodnutí přezkoumá a není-li při rozhodování vázán ustanovením odstavce 5, rozhodnutí v odůvodněných případech změni nebo zruší, jinak odvolání zamítne*. Rozhodnutí správce poplatku o zastavení řízení zrušil, když dospěl k závěru, že se jedná o žádost žalobce o přezkoumání daňových rozhodnutí ve smyslu § 55b ZSDP. V odůvodnění rozhodnutí z 6.8.2009 žalovaný odkázal správce poplatku na postup podle § 21 odst. 8 ZSDP, podle jehož věty první *má-li podání vady, pro které není způsobilé k projednání, vyzve správce daně daňový subjekt nebo jinou osobu zúčastněnou na řízení, aby je podle jeho pokynu a ve lhůtě, kterou správce daně stanoví, odstranil*. Správce poplatku proto výzvami z 25.9.2009 a z 30.11.2009 žalobce vyzval, k odstranění vad žádosti z 21.4.2009. Jak bylo podrobně uvedeno v odst. 34, správce poplatku vycházel z obsahu podání žalobce z 19.10.2009 a 6.1.2010 učiněných v odpovědi na uvedené výzvy a žádost z 21.4.2009 posoudil jako žádost o vrácení přeplatku na předmětném místním poplatku. Soud proto shledal nedůvodnou námitku žalobce, že správce poplatku postupoval v rozporu s právním názorem žalovaného vysloveným v rozhodnutí z 6.8.2009.

37. Protože byla správcem poplatku žádost z 21.4.2009 posouzena podle obsahu jako žádost o vrácení přeplatku na předmětném místním poplatku, posuzoval správce poplatku existenci přeplatku podle § 64 odst. 1 ZSDP, podle něhož *částka plateb převyšující splatnou daň včetně příslušenství daně je daňovým přeplatkem*. Podle § 64 odst. 4 ZSDP *požádá-li daňový dlužník o vrácení přeplatku, přeplatek se vrátí, činí-li více než 50 Kč a nemá-li současně daňový dlužník nedoplatek na jiné dani u téhož správce daně, nebo neuplatnil-li podle odstavce 2 požadavek na úhradu nedoplatku jiný správce daně, a to do třiceti dnů od doručení žádosti, pokud zvláštní předpis nestanoví jinak*. Nemá-li daňový dlužník ke dni podání žádosti u správce daně vratitelný přeplatek, běží lhůta pro jeho vrácení až ode dne následujícího po jeho vzniku, pokud se tak stane nejdéle do šedesáti dnů ode dne podání žádosti. Nevznikne-li do této lhůty vratitelný přeplatek, žádost se zamítne.

38. Přeplatkem je nutné rozumět daňovým subjektem fakticky zaplacenou částku plateb převyšující splatnou daň včetně příslušenství splatné daně. Přeplatkem je tedy de facto jakýkoli kladný zůstatek na osobním daňovém účtu daňového subjektu. Tuto argumentaci potvrzuje i současná právní úprava v zákoně č. 280/2009 Sb., daňový řád, účinném od 1.1.2011, kde je v ustanovení § 154 přeplatek definován jako *částka, o kterou úhrn plateb a vratek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu*. Dle důvodové zprávy k uvedenému zákonu se oproti úpravě stávající podává definice přeplatku na dani výstižnějším způsobem, kdy pojem přeplatek je vymezen tak, že se jedná o *kladné saldo osobního daňového účtu* (sněmovní tisk 685/0, dostupný na digitálním depozitáři www.psp.cz).

39. Nedůvodným je v té souvislosti tvrzení žalobce, že v rozhodnutí správce poplatku z 5.2.2010 zcela absentují úvahy, kterými se správce poplatku řídil při vyhodnocení žádosti z 21.4.2009. Správce poplatku své rozhodnutí o zamítnutí žádosti zdůvodnil na straně 9 rozhodnutí z 5.2.2010, kde mimo jiné uvedl, že *„žalobce neprokázal vznik daňového přeplatku ve výši 704.250 Kč, když předložil pouze „vnitřní rozhodnutí“ právnické osoby a tabulku, kde je celkově vyčísleno, kolik za předmětné zdaňovací období odvedl na místním poplatku a celkovou částku tvořící přeplatek z této odvedené částky a zápis zjištění přezkumné*

komise, stanovené představenstvem společnosti, takže neexistuje ani právní titul, z něhož by bylo zřejmé, že se o daňový přeplatek jednalo. ... Opakované tvrzení příjemce rozhodnutí, že poplatek, který nebyl od osob ve smyslu Vyhlášky od tohoto poplatku osvobozených vybrán, přesto byl odveden správci poplatku z vlastních finančních zdrojů příjemce rozhodnutí, nemá správce poplatku za prokázané.“ Jako skutečnost prokazující, že došlo v předmětném období ke konkludentnímu vyměření místního poplatku, správce poplatku uvedl, že „*nezahájil vytýkáci řízení, ani nebyla z jeho strany uplatněna sankce vyměření poplatku platebním výměrem podle zákona o místních poplatcích.*“ Zdůvodnění výroku rozhodnutí, jak jej učinil správce poplatku v rozhodnutí z 5.2.2010, je dle názoru soudu zcela v souladu s § 32 odst. 3 ZSDP podle něhož *v odůvodnění správce daně stručně a jasně uvede důvody pro vydání rozhodnutí.* Jak již bylo uvedeno, nepřipadnou je v této souvislosti námitka porušení § 68 odst. 3 správního řádu, který upravuje náležitosti odůvodnění rozhodnutí ve správním řízení. Rovněž žalovaný, který se se závěrem správce poplatku o neexistenci přeplatku na místním poplatku ztotožnil, se v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně vypořádal s odvolací námitkou žalobce vůči neexistenci přeplatku, s námitkou zpochybňující, že „*daňový přeplatek je možno vrátit pouze tehdy, jestliže vznikl a je-li vratitelný. Toto přesvědčení však není podloženo žádným ustanovením zákona č. 337/1992 Sb. ... ani jiného právního předpisu.*“ Na toto odůvodnění žalovaného soud pro stručnost odkazuje – viz str. 6 až 7, čl. VI. odst. 2 a čl. VII. odst. 2 napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tak nelze považovat za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost. Pokud (viz odst. 15).

40. Protože byla žádost z 21.4.2009 posouzena jako žádost o vrácení přeplatku na místním poplatku a tento závěr správních orgánů obou stupňů byl v odůvodnění jejich rozhodnutí řádně odůvodněn, nelze v rámci tohoto řízení vytýkat správci poplatku, že nepostupoval v souladu s § 55b ZSDP, podle jehož odst. 1 *na žádost daňového subjektu nebo z úřední povinnosti může být rozhodnutí správce daně, které je v rozporu s právními předpisy nebo se zakládá na podstatných vadách řízení, a okolnosti nasvědčují tomu, že došlo ke stanovení daně v nesprávné výši, zrušeno, nahrazeno jiným nebo změněno. Shledá-li správce daně po přezkoumání rozhodnutí, že podmínky pro povolení tohoto přezkoumání nebyly splněny, přezkoumávané rozhodnutí potvrdí. Podle odst. 4 rozhodnutí o povolení nebo nařízení přezkoumání vydává vždy instančně vyšší správce daně.*

41. Soud se v souvislosti s touto námitkou ztotožňuje s žalovaným, který v čl. VII. odst. 2 až 4 napadeného rozhodnutí uvedl: „*Vzhledem ke skutečnosti, že z osobního daňového účtu vyplývá, že poplatek byl již vyměřen, nelze dle názoru odvolacího orgánu nutit správce poplatku k aktivní činnosti a opětovně vyměřovat, neboť konkludentní vyměření nastavilo překážku res iudicata, věc pravomocně rozhodnutou. Nelze však na tomto místě nezmínit zákonnou povinnost správce poplatku zjišťovat skutečnosti rozhodné pro správné zjištění, stanovení a placení daně. Nicméně na základě „informací“ získaných v tomto řízení, ostatně tak jak bylo deklarováno již v rozhodnutí odvolacího orgánu č.j. 700/LP/09-3 ze dne 06.08.2009 v této věci, podává odvolací orgán správci poplatku podnět k nařízení přezkoumání rozhodnutí o konkludentním vyměření místních poplatků v předmětném období. Správce poplatku pak připraví za každý měsíc - evidenční knihu, seznam „osvobozených“ osob, za které byl poplatek, jak tvrdí příjemce rozhodnutí, v rozporu se zákonem odveden a kopie hotelových účtů těchto osvobozených osob, a to nikoliv např. účtu za minibar, ale hotelových účtů dokladujících zaplacení ubytování včetně faktur předložených cestovním*

kancelářím, které tento pobyt těmto „osvobozeným“ osobám zprostředkovaly, a to ve lhůtě pro stanovení daně (srov. ustanovení § 122 odst. 3 daňového řádu) a spisy ve výše uvedených věcech bez zbytečného odkladu předá správci daně nejbližše nadřízenému správci daně, který ve věci rozhodl v posledním stupni.“ Žalovaný v závěru napadeného rozhodnutí zdůvodnil, že „opětovně žádost o vrácení přeplatku nevyhodnotil jako podnět k přezkoumání rozhodnutí podaný příjemcem rozhodnutí, tak jak to učinil rozhodnutím uvedeným v předchozím odstavci tohoto článku a to z důvodu toho, protože odvolatel nadále setrvává na svém tvrzení, že mu vznikl přeplatek a žádá o jeho vrácení. Jak ale výše uvedeno správci poplatku, byl tímto rozhodnutím předán podnět k nařízení přezkoumání rozhodnutí na základě tvrzení příjemce rozhodnutí a bylo mu uloženo, aby dále postupoval v souladu s daňovým řádem.“ Tvrdí-li žalobce, že předmětný místní poplatek nevybral od poplatníků, ale odvedl jej správci poplatku z vlastních finančních zdrojů a vyčíslený přeplatek žádá vrátit, nelze o vrácení požadované částky rozhodovat postupem podle § 55b v řízení o žádosti o vrácení přeplatku, či vytýkat správci poplatku, že v rámci tohoto řízení nepostupoval podle § 55b ZSDP. Cestou nápravy je samostatné řízení o mimořádném opravném prostředku upravené právě v § 55b ZSDP, jehož zahájení inicioval v napadeném rozhodnutí žalovaný podáním podnětu k nařízení přezkoumání rozhodnutí o konkludentním vyměření místních poplatků v uvedeném období. Rovněž tuto námitku neshledal soud důvodnou a konstatuje, že správní řízení v prvním stupni nebylo stíženo vadami, které by měly za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (viz odst. 12).

42. Dosavadní správní řízení o žádosti žalobce o vrácení přeplatku na místním poplatku je samostatným správním řízením vyvolaným žádostí žalobce z 21.4.2009 po té, kdy došlo ke konkludentnímu vyměření místního poplatku, tj. k vyměření ve výši shodné s výší místního poplatku tvrzenou žalobcem. Pokud by bylo k žádosti žalobce či z úřední povinnosti zahájeno u správce poplatku řízení podle § 55b ZSDP, tedy využito mimořádného opravného prostředku, netvoří správní řízení o žádosti o vrácení přeplatku na místním poplatku vůči případně nařízenému přezkumnému řízení překážku věci rozhodnuté, resp. zahájené. Řízení o mimořádném opravném prostředku podle § 55b ZSDP je upraveno zákonem o správě daní a poplatků a jeho zahájení není v žádném případě porušením ustanovení o řízení před správním orgánem (viz odst. 16).

43. Důvodným soud neshledal ani námitku absence důvodů pro rozhodnutí v souvislosti se změnou období, za které byl místní poplatek vyměřen, učiněnou žalovaným ve výroku napadeného rozhodnutí. V žádosti z 21.4.2009 bylo za rozhodné období označeno období od 1.1.2005 do 31.12.2008. Žalobce v podání z 6.1.2010 toto období upravil, když jej vymezil od 1.1.2006 do 15.3.2009, proto žalovaný změnil rozhodnutí správce poplatku, dle názoru soudu zcela v souladu s dispozicí žalobce (viz odst. 33).

Závěr

44. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

VI. Náklady řízení

45. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 21. srpna 2013

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková